

N:o 42.

Af herr A. Brodin, om upphörande af den i § 103 af kongl. förordningen den 4 november 1886 angående konsulatsväsendet för svenska handelsfartyg bestämda konsulatsavgift.

Skeppsrederi-rörelsen är otvifvelaktigt den näring, som lidit största betryck under senast förflutna tio år, och många stater hafva sökt stödja den, dels genom direkta bidrag att fördelas mellan rederierna, såsom i Frankrike och Italien, dels genom betydliga, årliga statsunderstöd åt vissa större bolag, såsom i Tyskland är händelsen. Dessa statsunderstöd hafva naturligen framkallat en ytterligare, oemotståndlig konkurrens för de svenska fartygen, hvilka icke allenast varit i saknad af dylikt understöd, utan dessutom haft skyldighet erlægga avgifter, som andra nationer sakna. Det minsta de svenska skeppsrederierna under dessa förhållanden böra hafva rättighet att fordra är, att sådana avgifter, hvilka äro pålagda de svenska fartygen, och hvartill motsvarighet ej eger rum hos andra likställda nationer, t. ex. England, hvilka arbeta under samma omständigheter, må afskaffas.

Bland dylika avgifter är den, enligt Kongl. Maj:ts nädiga förordning angående konsulatsväsendet af den 4 nov. 1886, till 6,35 öre per registerton utgående. I nämnda kongl. förordning lyder nemligen § 103 sålunda:

»1. Konsulatsavgift skall i hamn, der konsul eller vice konsul finnes anställd, erläggas för hvarje svenskt eller norskt handelsfartyg, som derstädes till större eller mindre del lossar eller lastar eller både lossar och lastar, med 6,35 öre för hvarje ton af fartygets avgiftspligtiga dräktighet.

2. För fartyg, som i flera hamnar lossar delar af samma last eller intager last och fyllnad deri, skall denna afgift erläggas endast i den första hamnen, der lossning eller lastning egt rum. I öfriga hamnar skall erläggas endast half afgift, dock att för fartyg, som i samma hamn både lossar och lastar, i alla händelser hel afgift bör erläggas.

3. Fartyg, för hvilket under loppet af ett kalenderår i en hamn erlagts konsulatutgifter, hvilkas sammanlagda belopp motsvarar det femdubbla beloppet af en hel konsulatafgift för samma fartyg, skall under återstående delen af året vara från vidare erläggande af konsulatafgift i samma hamn befriadt.»

Den lindring, som enligt 3 mom. tillkommer fartyg, kan naturligen endast åtnjutas af fartyg med reguliera turer på utlandet, men då dessa äro ett försvinnande fåtal, så drabbas fartyg i lastfarten utan lindring i nämnda afgifts erläggande. För lastångare, som besöka många hamnar, är i synnerhet denna afgift betungande, och exempel kunna påvisas, då för en medelstor lastångare öfver 1,000 kronor betalats i dylika afgifter. Då fartygen under senare år fått segla dels utan, dels med ringa nettobehållning, så är detta en ganska tryckande utgift.

Dessa afgifter användas ej heller uteslutande för konsulers aflönande, ty större eller mindre del ingår till konsulatkassan, och då från nämnda kassa utgifter äfven bestridas för andra ändamål, såsom till aflöning och pensioner för ministrar vid främmande hof (se Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen), så synes det obilligt, att skeppsredarierna skola särskildt härtill bidraga. Konsulerna äro väl lika mycket afsedda att beakta och befordra våra handelsintressen och ej allenast sjöfarten, hvarjemte rättvisa och billighet väl borde fordra, att fartygen endast hade att erlägga afgifter till konsulerna i förhållande till det besvär, som de förorsaka desamma.

Engelska fartyg hafva, såsom förut omnämnts, ingen motsvarande afgift att erlägga, utan få de betala sina konsulter för hvarje särskildt fall, som de behöfva deras biträde, efter fastställd taxa.

Då det äfven åligger svenska fartyg att betala konsulerna särskilda afgifter, då deras biträde erfordras, enligt i nämnda kongl. förordning, § 107, fastställd taxa och denna senare taxa synes, efter hvad det varit mig möjligt utröna, vara högre än den engelska, framgår deraf ytterligare obilligheten af att svenska fartyg skola dessutom betala denna särskilda afgift.

Härjemte bör beaktas, att då fartygen verkligen behöfva hjälp och biträde af konsul, såsom vid haverier och förlisningar, begagnar konsulen, i synnerhet då han är främmande lands undersåte, sin ställning för att göra sig och sina vänner på platsen goda förtjenster på fartygets bekostnad. Sålunda kan påvisas, att rederier måst, på grund af att kaptenen varit nödsakad att anlita konsuls bistånd, göra betydliga utgifter och förluster, som möjligen eljest kunnat undvikas.

Med stöd af de skäl, som här ofvan anförts, tager jag mig friheten vördsamt föreslå,

att Riksdagen behagade besluta, att svenska fartyg från och med år 1889 befrias från att erlägga i § 103 af Kongl. Maj:ts nådiga förordning angående konsulatväsendet af den 4 november 1886 bestämda afgift af 6,35 öre pr registerton, samt att motsvarande belopp må konsulatkassan tillskjutas af statsverket.

Stockholm den 26 januari 1888.

O. A. Brodin.